

ČESKÝ PATRON JÁN SVORADA

celkem jiné než po dvoustovce. Zkrátka nikdy jsem tam neměl štěstí.“

Může to vypadat jako paradox, ale ve sportu, v němž zpravidla rozhodují letité zkušenosti, se český závodník tehdy ještě se slovenskou národností dočkal v Sanremu nejlepších pocitů hned zjara své první profesionální sezony 1991, kdy Primavera v dešti po dlouhém sólu ovládl Chiappucci, tedy ryzí vrchař. Jančího výsledné 65. místo možná nikoho neohromilo. „Ale mně se jelo fantasticky,“ říká.

Přitom nikdy předtím si neměl možnost tak dlouhatánský závod vyzkoušet, nevěděl ani, co ho ve finále na Cipresse a Poggio, těch dvou „brdčích“ před cílovým městem, čeká a jak je co nejlépe zvládnout. V malém týmu Colnago-Lampre bez jasné taktiky neměl ani podporu pro sebe, ani nemusel sloužit jako bodyguard jiným kolegům. A snad proto dával všem na vědomí svoji mladickou energii.

Místem, které povětšinou vyřkne ortel nad uchazeči o titul, jsou právě ony dva vršky v závěru jarního maratonu: Cipressa dlouhá 5,6 km se sklonem 4,1 procenta a Poggio, které měří 3,7 km s identickým průměrným náklonem, ale pasáží těsně pod vrcholem, kde se kopec najednou zlomí do 8procentního stoupání. Tam se rozhoduje.

„Když si projedete závěr, posledních 50, 60 kilometrů, kde se začíná závodit, tak si řeknete: To je v pohodě, takový kopec vyjedu,“ vysvětluje Svorada. „Ale když tam najíždíte už po těch 250 kilometrech, tak je všechno jinak, i ty malé kopce jsou velmi těžké. Cipressa možná není náročná, ale tempo je tam strašně rychlé. A Poggio, to je spurt odzdoła až nahoru, do zatáček – jsou to vracečky – se brzdí, takže jsou to opakující se sprinty do kopce, a spousta sprinterů, co si myslí, že jsou ve formě a mohli by to na Via Roma zkusit, to nakonec nezvládnou. Přijedete do cílové rovinky a zjistíte, že už ani nemáte síly na to, abyste se zvedli ze sedla a nějak zrychlili.“

Při své premiéře měl ale Svorada dojem, jako by snad mohl všechno, euforie toho brýlatého zelenáče mezi

profiky nadnášela. To mi to dnes ale jedlel pomyslel si. „Přeletěl jsem Cipressu, na rovině před Poggiem jsem si říkal, že ho snad vyjedu s prstem v nose, a zbytečně jsem tam plýtvat silami, dojížděl jsem všechno sám,“ vzpomíná.

Horizont posledního vrcholu dne leží jen 162 metrů nad Středozemním mořem, které se leskne tam dole.

Svorada spurtoval, aby při nájezdu do kopce nechyběl v bezpečné pozici, a najížděl do něj dokonce jako první. Pak ještě vylámal jednu dvě serpentiny, začal prudší úsek a najednou... konec. „Tak jsem se vystřílel, že mi došlo, a urvali mě. Od té chvíle jsem se v žádném dalším ročníku necítil tak dobře jako při premiéře. Kdybych měl zkušenosti, jel opatrněji a šetřil síly, možná jsem tam mohl být.“

Zatímco na kostkách Flander nebo těch v Roubaix dávno dopředu věděl, že bude v závodě jen do počtu, v Sanremu vždy cítil šanci a dvakrát tam pak skončil osmý: v roce 2002, kdy zvítězil lví král Cipollini, a i rok poté při dalším italském triumfu Bettiniho.

„Jsou to paradoxy,“ souhlasí Svorada, když se za těmi jarními kilometry otočí. „Když jsem se cítil dobře, skončil jsem kdesi vzadu, a když jsem měl možnost spurtovat, už to tam nebylo, byl jsem unavený. Ale dneska nemůžu říct, že bych to bral jako velkou tragédii. Mrzí mě, že se to

nepovedlo, ale neměl jsem to postavené tak, že by to byl můj životní závod, který bych měl za každou cenu dřív nebo později získat.“

Jedenáctkrát na jeho startu v Milánu stál, přesně tolikrát i s nadějí, že by jarní maraton směr Květinová riviéra mohl vepsat do svého palmarès. Ale pokud by, když už se za svou kariérou ohlédnou, měl přece jen něco nazvat zklamáním, pak asi právě cyklistickou Primaveru. „Rád bych tam vyhrál,“ říká, ale závod sprinterů se pro jednoho z těch nejlepších ve své době stal navzdory nedosažitelným.

Top 20 českých umístění na Milán-Sanremo

- 6. Tomáš Konečný 2002
 - 7. Zdeněk Štybar 2014
 - 8. Ján Svorada 2002
 - 8. Ján Svorada 2003
 - 19. Zdeněk Štybar 2020
 - 29. Roman Kreuziger 2015
 - 38. Luboš Lom 1993
 - 40. Roman Kreuziger 2019
 - 45. Ján Svorada 2001
 - 51. Ján Svorada 1992
 - 54. Roman Kreuziger 2020
 - 56. Zdeněk Štybar 2015
 - 56. Roman Kreuziger 2016
 - 65. Ján Svorada 1991
 - 66. Zdeněk Štybar 2013
 - 67. Jan Hruška 2003
 - 67. Zdeněk Štybar 2019
 - 70. Jan Bárta 2016
 - 76. Ján Svorada 1996
 - 86. Roman Kreuziger 2010
-